

Спинка – це насамперед люди. Їх творчість, енергія та відданість створюють безпечний простір, відкритий для кожної дитини щодня. Цей простір зітканий з історій, розказаних у розмовах, на папері через малюнки та через вірші. “Спинка це ми” дає слово дорослим і дітям, для того, щоб вони своїми словами розповіли про те, як вони опинилися у Спинці і що це для них сьогодні означає.

P: Привіт! Мене звати Поліна. Назви, будь ласка, як тебе звати.

T: Мене звати Таїса.

P: Привіт Таїсо! Розкажи мені, будь ласка, звідки ти приїхала.

T: Я приїхала і із Запоріжжя.

P: О, я знаю, там зараз дуже важко. Скажи, де ти живеш, в якому місці.

T: Зараз я живу в кімнаті, разом з мамою і сином у Варшаві.

P: Я також живу у Варшаві, також живу з донькою в кімнаті. То ми трохи схожі. Скажи будь ласка, чим ти займалася в Україні до того, як сталася війна?

T: До того я робила косметичні засоби для дівчат. Це була суто жіноча косметика і я працювала вдома.

P: Боже супер, це так важливо, щоб жінки були красиві! Дякую. Розкажи мені будь - ласка, коли ти приїхала до Польщі?

T: До Польщі я приїхала через тиждень після початку війни. 6 березня я перетнула кордон і була у Варшаві.

P: Ми пертнули кордон 4 березня. Ми також тиждень чекали вдома. Це дуже була тяжка дорога довжиною в 3 дні.

Моє повсякденне життя дуже змінилося з моменту перетину кордону. Розкажи як твоє повсякденне життя змінилося, що в ньому стало такого взагалі не незвично для тебе.

T: Все незвично. В своєму житті в Україні я не їздила громадським транспортом 15 років. Моя дитина ні разу не їздила громадським транспортом, тому що була своя автівка, було своє життя, своя квартира, свій дім, своя праця, свої накопичення грошей. Тому змінилося все. Я освоюю навички їздити на громадському транспорті, нове місто. Що змінилось?

T: Я жила окремо з дитиною, в дитини була своя кімната, своє ліжко. В мене був свій дім. Зараз ми спимо на одній кроваті з мамою та дитиною, нема свого кутка. Змінилося те, що я зрозуміла, що я можу допомагати більше людям. Два місяці я волонтерила, працювала, відправляла посилки на Україну. Зустрічала людей на вокзалі, пересаджувала їх на другі поїзди, розмовляла, тому що вже пережила це. Були люди, якими потрібна була допомога і просто поговорити. Дуже все змінилося.

P: Дуже важливо. Якую тобі за твою життєстійкість, вона дуже допомогла багатьом людям! І ось, нарешті, про Спинки. Розкажи мені будь ласка, скільки часу вже працюєш.

T: Я працюю з першого дня, як організували Спинки, з 25 квітня.

P: Чому ти захотіла працювати саме тут?

T: Чому я захотіла працювати?

Тому що, в першу чергу, це волонтерська організація. З приїздом до Польщі, після того, як почалась війна, - це перший мій вибор, чим я хочу займатися. Тобто вибір допомоги. Найперше - це допомога нашим людям України і дітям. Як мати, я розумію, що це потрібно. Коли я побачила оголошення, що потрібні люди, котрі будуть допомагати українським жінкам і дітям, то перше, що я написала, це те, що я хочу працювати.

P: Ми дуже щасливі, що маємо тебе, таку креативну!

Скажи мені, будь-ласка, що робить тебе щасливою на роботі?

T: Буду повторюватися те, що я допомагаю. І щаслива я від того, що я бачу. З однієї сторони я це робить мене щасливим, з другої сторони не робить. Робить щасливою, коли я бачу, наскільки діти і їх батьки почали любити свою країну. Це робить мене щасливою. З другої сторони, ці історії, ці малюнки, в кожному малюнку це Україна. Діти бачать прапор України всюди, в олівцях, фломастерах, малюють тільки Україну. Це і робить щасливою, що ми так згуртувалися, а з іншої сторони не робить, тому що діти розповідають свої історії, хто де живе, хто де спить, у кого є ліжко, у кого нема ліжка, як вони переходили кордон, що батько залишився в Україні. Ці історії я не можу не пропускати крізь себе. І це робить мене нещасною. Все рівно я виходжу з роботи практично завжди щаслива. Тому що люди все ж таки в безпеці. Це саме головне!

P: Дякую тобі, це дуже важливо слухати історії дітей. Бути таким папером на якому будуть ці перші відбитки, вони можуть бути як відбитки щастя, такі і випадки болю. Я розумію, як це важко. І як ти думаєш, що дає дітям саме перебування у Спинка, ці години, які ви проводите разом?

T: Ой, по цьому питанню я можу говорити дуже довго. Тому що я вважаю, що це особливо важко, коли трапляються родини, які тільки переїхали, або це все живе і болить, і ніхто ще не допоміг дитині або матері, оскільки ми тут спілкуємося з матерями - ми це бачимо. Коли люди взагалі не розуміють, що трапилось, не можуть знайти собі раду. А дитина тут. Перше, що ми робимо - ми з дітьми займаємося. Це бути просте малювання, коли вони малюють Україну, коли малюють свій дім. От я зараз дивлюсь на стелю, де малюнків дітей. Там кожному малюнку це їх біль. І отак через малювання проходить їх біль. В них проходить їх біль, і діти не хочуть йти. Кожна друга дитина хоче ще зупинитись на 10 на 20 хвилин. Тому що Спинка це такий простір в якому дитина може відсторонитися від жорстокого світу, бо коли дитина заходить сюди, я не

розмовляю з нею про війну. Я розмовляю про радість. І вона тут щаслива, бо там в неї зараз зовсім не просте життя. Тому тут, у Спинка, ми їм допомагаємо бути щасливими.

Р: Ось я зараз послухала тебе, і захотіла бути присутньою, причетною до цього більше.

Т: Приходь ми будемо раді!

Р: Може ти пам'ятаєш радісний або зворушливий момент з дітьми?

В мене, наприклад, був момент, коли я побачила малюнок хлопчика з Бучі, яка вщент зруйнована, і не змогла стримати сліз, і як я раділа, коли мені потім розказували, що ця дитина не могла розмовляти, а після того як він намалював цей малюнок, він почав розмовляти.

Т: Таких історій кожен день багато, щось одне зворушливе я виношу зі своєї роботи за день. І це найголовніше, що я потрібна! Наприклад, коли мене намалювали і підписали, наприклад обійми дітей, коли вони не хочуть йти. Тому що тут вони безпечі, тут добре, тут їм раді, і тут можуть робити, що вони хочуть: хочуть - малюють, хочуть ліплять, хочуть грають в якісь ігри. Дитина може тут відкрити, реалізувати своє побажання. Хочє малює війну, хоче малює свій дім. Кожен малюнок вражає. Тому такого, що дуже щось мені запам'яталося немає.

Можна розмовляти довго про історії, про кожен малюнок, про дітей, позавчора був хлопець, який не міг сказати нічого, взагалі не розмовляв, а потім почав розмовляти, коли ми почали грати в забавку магнітну, він потроху почав сміятися, потроху розмовляти. Коли дитина сміється, вона відкриває свою серце. І в нас є можливість знайти підхід до цієї дитини, тому що вона сміється, Якщо вона сміється, значить вона спокійна.

Р: Дякую, дякую тобі, що розповіла свою історію. Дякую дуже, що ти з нами зараз у Спинка.

Т: Дякую, за те, що дали мені таку можливість в першу чергу бути потрібною. Тому хочеться більше дітей, щоб я була потрібна. Тому що коли мало дітей, я виходжу з роботи і відчуваю пустоту, не додала. Не віддала стільки, скільки несла на роботу, не віддала всього цього дітям. Маю бажання через просте спілкування, прості ігри з дітьми дати дітям відчуття захищенності і любові, і нагадати собі, яка я була вдома щаслива. Тому для мене Спинка, це теж таке простір, де я себе закриваю від тих жахливих подій, які сталися, на деякийсь час.

Р: Дякую. Це те, що нам зараз всім потрібно, трошечки закритися від подій і відчути себе в безпеці.

Контакт

Поліна Шадріна

+48 789 115 631 (Telegram)

polina@frd.org.pl

<https://www.facebook.com/FundacjaRozwojuDzieci>

<https://www.frd.org.pl/>

